

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 2128875

סגן מור-יוסף אורי ז"ל

בן גאולה ומרדכי

נולד בירושלים

ב-י"ט בטבת תשי"ג, 6/1/1953

התגייס ב-פברואר 1971

נפל בקרב

ב-י"ג בתשרי תשל"ד, 9/10/1973

במלחמת יום הכיפורים

שרת בחיל השריון

יחידה: חט' 7, גד' 75 (סיירת שריון)

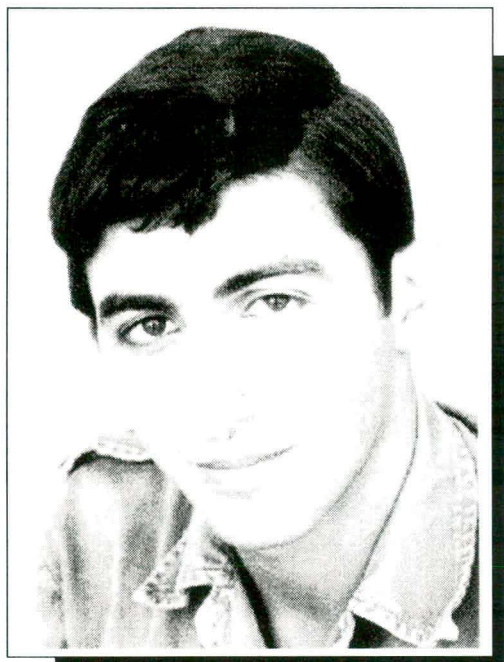
תפקיד: מפקדת מחלקה - מ"מ

מקום נפילה: בוקעתא

באזור: רמת הגולן

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ה, חלקה: 4, שורה: 2, קבר: 2.

סגן מור-יוסף אורי ז"ל

בן 20 בנפלו

קורות חיים

אורי, בן גאולה ומרדכי, נולד ביום י"ט בטבת תשי"ג (6.1.1953), בירושלים. הוא למד בבית-הספר העממי על-שם לוריא עד גמר כיתה ו', ומכיתה ז' ועד לסיום לימודיו בבית-הספר התיכון, למד בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים במגמה ביולוגית.

המורה שלו לתנ"ך כתב להוריו אחרי מותו "אני מרבה לחשוב על אורי ובכל פעם עומדת לפני עיני תמונה של בחור נפלא מכל הבחינות. הוא היה מוכשר, בעל ידיעות רחבות והתעניינות אמיתית. גם היה צנוע, נעים הליכות ומקובל על הכל. כולנו אהבנו אותו מאוד והערכנו אותו. אורי היה יקר לי מאוד". זה בדיוק היה הרושם והזיכרון שהשאיר בכל מי שפגש בו. צנוע ושקט ומלא אהבת הבריות. נתמזגו באישיותו רצינות עם עליצות וקשיחות עם רגישות. הוא היה רגיש מאוד לערכים כגון צדק, יושר ושוויון. מגיל צעיר נאלצו כל ילדי השכונה לשחק על פי הכללים שהתאימו לערכיו, אחרת לא נאות לשחק אתם, וכיוון שהיה אהוב על הכל, מילאו את רצונו ובלבד שישחק עמם.

אורי היה קשור מאוד אל בני משפחתו, ובעיקר אל אחיו ואחותו. היו להם הרבה אהבות משותפות ולכן בילו את מרבית זמנם הפנוי יחדיו. עם אחיו הגדול למד באותו בית-ספר תיכון והיה חבר באותו שבט בצופים, ואת אחיו הקטן נהג לקחת עמו בסיוריו הרבים בפילות החמד של ירושלים. שני אחיו העריצו את המרץ הרב התוסס בו, שתמיד ניצל אותו כדי לעזור לזולת. עם זאת מעולם לא שמעו מפיו דבר כגון "אין לי זמן", או "עכשיו אני עסוק".

סגן מור-יוסף אורי ז"ל

מלבד אהבתו למשפחה היו לאורי עוד שתי אהבות גדולות: פעילות ספורטיבית ופעילות בשבט הצופים "מודיעין". הוא שיחק בכדורסל בקבוצת "הפועל" ירושלים ובמשך הזמן אף שימש בתפקיד ראש-הקבוצה. ישראל ברלינסקי, שהיה מאמן הכדורסל של אורי ב"הפועל" סיפר: "אורי היה בא לאימונים במשך שנתיים, החל מגיל שש עשרה. הוא היה דתי בקבוצה לא דתית ולמרות זאת הוא הצליח להפוך למספר אחד בקבוצה. כשהיה צריך לומר משהו לחבר'ה, לארגן להשליט משמעת-זה היה אורי. הייתה בו מוסריות, אחריות ורצינות ובעיקר-רגישות, שקשה למצוא אצל ילדים בני שבע עשרה.

בהגנה בכדורסל התבלטו תכונות האופי שלו: בגרות ובשלות בצד עקשנות לא לוותר "עד הסוף".

לתנועת הצופים הצטרף כשהיה תלמיד בכיתה ה'. הוא החל את דרכו כחניך בגדוד "לביא-יובל" והצופים "נכנסו לו לדם". הוא היה פעיל בוועדות השונות, ובמחברת הגדוד היה תמיד ברשימת חברי המועצה.

בהיותו בן חמש עשרה, החל להדריך קבוצה בגדוד "החורש" ולאחר שנה כבר היה ראש גדוד. אורי התייחס לתנועה ברצינות רבה. ההדרכה הייתה לגביו חובה, עבודה רצינית ולא שעשוע. הוא הקפיד על הופעה בבגדי חאקי ודאג שהפעולות תהיינה מוכנות מראש.

לקבוצתו הראשונה קרא "ירמי", על שם ירמי מהצנחנים, שאורי העריצו מאוד, וראה בו דמות מופת.

אורי התעניין בתולדות ארץ ישראל ועם ישראל וקרא הרבה בתחום זה. ברבות הימים נעשה מומחה ובקיא במהלכי קרבות במלחמות ישראל וידע פרטי פרטים על מעללי יחידות מובחרות בצה"ל. כשהגיע מועד גיוסו לא היה לו ספק לגבי הדרך שיבחר בה. אורי גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1971 והתנדב, בעקבות אחיו הבכור, לסיירת שריון.

לאחר הטירונות, עבר קורס-יסוד בסיוור, וכיוון שהצטיין כסייר, נשלח מיד לקורס מש"ק-סיור. למרות שאחיו היה מפקדו הישיר בקורס זה, הקפיד אורי שלא לתת פתח כלשהו לאפשרות, שייעזר על-ידי אחיו. לאחר שסיים את הקורס בהצלחה רבה, חזר ליחידת-האם שלו ומיד הכירו מפקדיו בעובדה, שנוסף על היותו חייל מעולה, הרי הוא מסוגל גם להיות מפקד מצוין. הם מיהרו לשלוח אותו לקורס קצינים וגם אותו סיים אורי בהצטיינות. הוא חזר לסיירת השריון ומונה למפקד סיור שריון.

אורי היה מיוחד בין "החברה", משום שהיה דתי יחיד בין חילוניים, אבל הדבר לא הפריע לו: הוא דרש מעצמו ולא מאחרים: תמיד השתדל לקיים את המצוות, אך לא השתמש בהן כתירוץ להתחמקות מחובות.

כאשר יצא למלחמה סירב לאכול עד צאת יום הכיפורים.

במלחמה השתתף אורי בקרבות הבלימה ברמת הגולן, כמפקד מחלקת סיור. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973) נתקלה מחלקתו במארב נ"ט. כששמע בקשר שחבריו זועקים לעזרה מיהר ונכנס פנימה לתוך בוקעתה לחלץ פצועים. בהגיעו למקום הוא נפגע מפגיעה ישירה של טיל ונהרג.

במותו המשיך אורי את דרך חייו: עזרה לזולת, לחבר בצרה, גם במחיר חייו: הליכה עד הסוף בלי גבולות.

הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, שני אחים

סגן מור-יוסף אורי ז"ל

ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.
בספר מיכה פרק י' פסוק ח' כתוב: "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך"
את שלושת התחומים המרכזיים בחייו של האדם שמזכיר מיכה הנביא זכה אורי ליישם בחייו הקצרים והמלאים: צדק, יושר, אהבת האדם ונתינה לכלל ללא סייג וגבול, וכל זאת בצניעות טבעית ובפשטות אמיתית. במכתב למשפחתו כתב יעקב שפקמן, חברו לקורס קצינים: "אם היה צריך לכתוב באנציקלופדיה של האנושות את שמם של הגדולים שבינינו, היו מתחילים באורי מור יוסף ז"ל, ולא בגלל ששמו מתחיל באות א', אלא בגלל שהוא היותר מכולם, ואליו צריך לשאוף ולרצות. אין לי ספק, שהא האדם הכמעט יחיד, שרצה להבין את הזולת יותר ממה שניתן".

מור-יוסף, אורי

אורי, בן גאולה ומרדכי, נולד ביום י"ט בטבת תשי"ג (6.1.1953), בירושלים. הוא למד בבית-הספר העממי על-שם לוריא עד גמר כיתה ו', ומכיתה ז' ועד לסיום לימודיו בבית-הספר התיכון, למד בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים. אורי היה תלמיד קשוב ופיקח, אך נמנה עם הבינוניים בכיתתו. אמר על כך אחד מחבריו כעבור זמן: "כנראה שהיה חסר משהו למורינו בבית-הספר התיכון, שאת התלהבותו של אורי

לתנועה ולצבא, לא הצליחו להדביק ללימודים". מורה שלו כתב להוריו: "אני מרבה לחשוב על אורי ובכל פעם עומדת לפני עיני תמונה של בחור נפלא מכל הבחינות. הוא היה מוכשר, בעל ידיעות רחבות והתעניינות אמיתית. גם היה צנוע, נעים הליכות ומקובל על הכל. כולנו אהבנו אותו מאוד והערכנו אותו. אורי היה יקר לי מאוד". זה בדיוק היה הרושם והזיכרון שהשאיר בכל מי שפגש בו. צנוע ושקט ומלא אהבת הבריות. נתמזגו באישיותו רצינות עם עליצות וקשיחות עם רגישות. הוא היה רגיש מאוד לערכים כגון צדק, יושר ושוויון. מגיל צעיר נאלצו כל ילדי השכונה לשחק על-פי כללים אלה, אחרת לא ניאות לשחק אתם, וכיוון שהיה אהוב על הכל, מלאו את רצונו ובלבד שישחק עמם. אורי היה קשור מאוד אל בני משפחתו, ובעיקר אל אחיו ואחותו. היו להם הרבה אהבות משותפות ולכן בילו את מרבית זמנם הפנוי יחדיו. עם אחיו הגדול למד באותו בית-ספר תיכון והיה חבר באותו שבט צופים, ואת אחיו הקטן נהג לקחת עמו בסיוריו הרבים בפנינות החמד של ירושלים. שני אחיו העריצו את המרץ הרב התוסס בו, שתמיד ניצל אותו כדי לעזור לזולת. עם זאת מעולם לא שמעו מפיו דבר כגון: "אין לי זמן", או "עכשיו אני עסוק". מלבד אהבתו למשפחה היו לאורי עוד שתי אהבות גדולות: פעילות ספורטיבית ופעילות בשבט הצופים "מודיעין". הוא שיחק בכדורסל בקבוצת "הפועל" ירושלים ובמשך הזמן אף שימש בתפקיד ראש-הקבוצה. לתנועת הצופים הצטרף כשהיה תלמיד בכיתה ה'. הוא החל את דרכו כחניך בגדוד "לביא-יובל" והצופים "נכנסו לו לדם". הוא היה פעיל בועדות השונות, ובמחברת הגדוד. היה תמיד ברשימת חברי המועצה. בהיותו בסוף הכיתה החמישית בבית-הספר התיכון, החל להדריך קבוצה בגדוד "החורש" ומשעלה לכיתה השישית כבר היה מדריך-גדוד. אורי התייחס לתנועה ברצינות רבה. ההדרכה הייתה לגביו חובה, עבודה רצינית ולא שעשוע. הוא הקפיד על הופעה בבגדי חאקי ודאג שהפעולות תהיינה מוכנות מראש. לקבוצתו הראשונה קרא "ירמי", על שם ירמי מהצנחנים, שהיה מעריצו ימים רבים. אורי התעניין מאוד בתולדות ארץ ישראל ועם ישראל וקרא הרבה בתחום זה. ברבות הימים נעשה מומחה ובקי במהלכי קרבות במלחמות ישראל וידע פרטי פרטים על מעללי יחידות מובחרות בצה"ל. כשהגיע מועד גיוסו לא היה לו ספק לגבי הדרך שיבחר בה.

אורי גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1971 והתנדב, בעקבות אחיו הבכור, לסיירת שריון. לאחר הטירונות, עבר קורס-יסוד בסיור, וכיוון שהצטיין כסייר, נשלח מיד לקורס מש"ק-סיור. למרות שאחיו היה מפקדו הישיר בקורס זה, הקפיד אורי שלא

לתת פתח כלשהו לאפשרות, שיעזור על-ידי אחיו. לאחר שסיים את הקורס בהצלחה רבה, חזר ליחידת-האם שלו ומיד הכירו מפקדיו בעובדה, שנוסף על היותו חייל מעולה, הרי הוא מסוגל גם להיות מפקד מצוין. הם מיהרו לשלוח אותו לקורס קצינים וגם אותו סיים אורי בהצטיינות. הוא חזר לסיירת השריון ומונה למפקד סיור שריון. חבריו לנשק מספרים שהוא היה טוב בכולם, כחייל וכאדם. אין להם ספק שהוא היה האדם היחיד כמעט שהכירו, ששאף להרבות להבין את הזולת ככל היותר. בכל הקשור בצדק וביושר היה נוקשה ובלתי-מתפשר. הוא היה מיוחד בין "החברה", משום שהיה דתי יחיד בין חילוניים, אבל הדבר לא הפריע לו – הוא דרש מעצמו ולא מאחרים. תמיד השתדל לקיים את המצוות, אך לא השתמש בהן כתירוץ להתחמקות מחובות. כאשר יצא למלחמה סירב לאכול עד צאת יום הכיפורים. במלחמה השתתף אורי בקרבות הבלימה ברמת הגולן, כמפקד מחלקת סיור. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973) נתקלה מחלקתו במארב נ"ט והוא נפגע פגיעה ישירה ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקיריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
גדוד "עודד"
גדוד "הגליל"
גדוד "אילון"
גדוד "יובל"
גדוד "להבות"
גדוד "עציון"
גדוד "יובל"
גדוד "עציון"
גדוד "עודד"

גדוד "רעים"
ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
דוד גוראון הי"ד
יונתן הימן הי"ד
אריאל ויינר הי"ד
אורי מור יוסף הי"ד
יורם מינצברג הי"ד
שמואל מלכוב הי"ד
דניאל נמט הי"ד
יצחק עופר הי"ד
יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

אורי מור יוסף ז"ל

נולד ב-6.1.53 בירושלים.

למד בבית-הספר העממי "לוריא" עד כיתה ו'. בכתה ז' עבר לתיכון ליד האוניברסיטה, בו סיים ב-1970 את המגמה הביולוגית. אורי נכנס לצופים בכתה ה' לגדוד "לביא"- "יובל". חבריו מספרים כי הצופים היו בשבילו עיקרון. הוא היה צופה בכל נימי נפשו. אורי היה פעיל בועדות השונות, ובמחברת הגדוד נמצא תמיד ברשימת חברי המועצה.

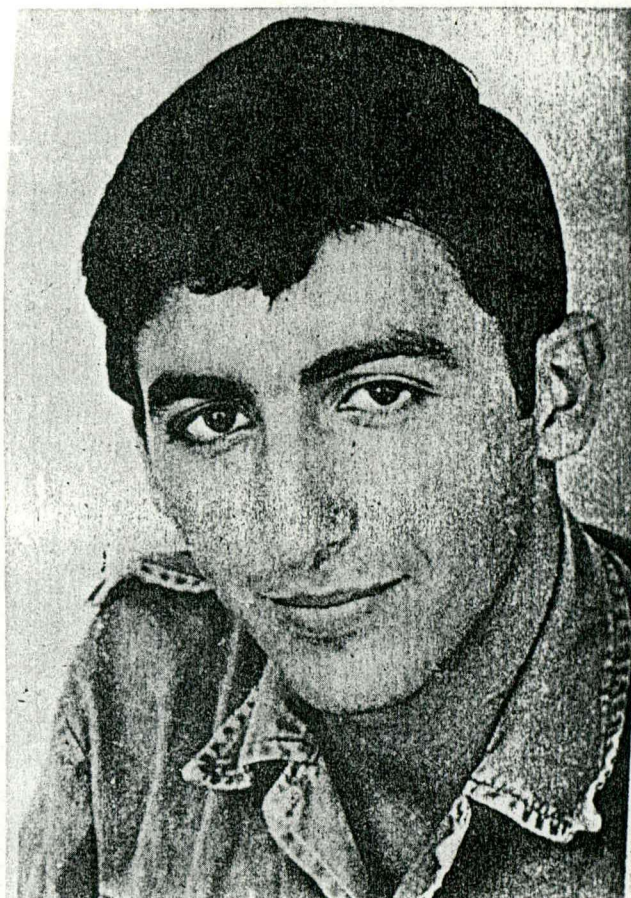
בסוף החמישית החל להדריך קבוצה בגדוד "החורש", ובשישית עבר להדריך את גדוד "יחיל". לקבוצתו הראשונה קרא אורי "ירמי", על שם ירמי מהצנחנים. אותו העריץ תקופה ארוכה.

אורי קרא רבות והתעניין בתולדות ישראל, הוא ידע מהלכי קרבות במלחמות, ופרטים על יחידות מובחרות דוגמת ה-101.

אחת מחברות הגדוד מספרת כי אורי התייחס ברצינות רבה לצופים. ההדרכה היתה חובה, עבודה רצינית ולא שעשוע. הוא הקפיד על הופעה בחאקי, ותמיד דאג שתהיה פעולות מוכנות. אורי לא ביקש עזרה מאחרים, הוא עשה, כל מה שחשב שצריך להעשות, בכוחות עצמו. חברי הגדוד ידעו, כי אפשר לבקש מאורי כל דבר, והוא יעשה זאת בשמחה.

אורי היה מיוחד בחברה משום שהיה דתי יחיד בין חילוניים. הדבר לא הפריע לו - הוא דרש מעצמו ולא מאחרים. גם בצבא המשיך אורי באמונתו. כאשר יצא למלחמה סרב לאכול עד צאת יום כיפור.

בפברואר 1970 התגייס אורי לסיירת שריון. לאחר קורסים שונים נשלח לקורס קצינים, ולאחר מכן חזר לסיירת כקצין.

כותב אחד מחבריו בקורס הקצינים:

"אם היה צריך לכתוב באנציקלופדיה של האנושות את שמם של הגדולים שביננו, היו מתחילים באורי מור יוסף ז"ל, ולא בגלל ששמו מתחיל באות א', אלא בגלל שהוא היותר טוב מכולם, ואליו צריכים לשאוף ולרצות. אין לי ספק שהוא האדם הכמעט יחיד שרצה להבין את הזולת יותר ממה שניתן... קשה לי לדבר על אורי או להזכר אתך על אורי מבלי לכתוב דברים נפלאים, דברים שחבל שהם הספרד, אבל למעשה הם רק חלק מהמציאות, שאורי הביא מעצמו".

אותה הרצינות שהיתה לו בצופים אפיינה אותו גם בצבא. אורי סיים את כל הקורסים שעבר כחניך מצטיין. הוא בחר בדרך הקשה ולפעמים נראתה דרכו דוגמתית ולא גמישה. פיקודיו מספרים כי היה קשוח. הם העריכו מאד את יושרו. "...אורי היה המרכז - אחד מן החברה, ויחד עם זאת זאב בודד, כל זאת השתנה לחלוטין במלחמה, אורי הפך לאבא".

יחד עם כל הרצינות היתה לו שמחת חיים אותה הכירו כל הקרובים לו; הוא אהב לטייל, במיוחד בירושלים, לשיר ובעיקר לצחוק. אורי היה חובב ספורט מושבע, ואף שיחק כדורסל בקבוצת "הפועל".

בערב יום כיפור העבירו את כל החטיבה בה שרת-חטיבה 7, לרמת הגולן. באותם ימים בהם נלחם ביקש אורי להיות תמיד בחזית-בקו הראשון. ביום שלישי 9.10.74 אחה"צ נתקלו מספר נגמשי"ם מפלוגתו של אנרי בכוחות אויב. אורי שמע בקשר את הקריאות לחילוך, והחליט לנסות לחלצם למרות הידיעה, כי הכניסה לשטח היא יותר ממסוכנת. פעולת החילוך לא נסתיימה כפי שקיווה, אורי נהרג.

כותב להוריו מורו:

"הייתי המורה לתנ"ך של אורי בבית הספר התיכון. אורי היה בין התלמידים המצטיינים מוכשר, בעל ידיעות רחבות והתעניינות אמיתית. גם היה צנוע, נעים-הליכות ומקובל על הכל. כולנו אהבנו אותו והערכנו אותו. אורי היה לי יקר מאוד, ולכן כואב אני יחד אתכם כאב עמוק.

אני מרבה לחשוב על אורי, וכל פעם עומדת לפני עיני תמונה של בחור נפלא מכל הבחינות. אי-אפשר יהיה להתנחם, אבל נזכור אותו. לא רק בצער אלא גם בגאווה".